

NyúlBéka és Medve

« hajdú és a filmszemek ki a duma vizét issza, (szj 9231, Sirály) »

liberté, égalité, fraternité (A Danton-ügy, Stúdió-K)

bár már szembenállnak -- ellenfelek -- a valaha volt talán ártatlan szépségű és nagyerejű világmegváltást tervezgető fiatalkori (persze van itt egy jól kalibrált korkülönbség: az ember a test öregedése folytán van rákényszerítve az egyre egészségesebb életre, ekként a két színész kora, alkata klappol) barátságra tekintettel robespierre (kuna károly) látogatóba megy dantonhoz (menszátor héresz attila). ajándékot is hoz, aranypapírból kerül elő a bekeretezett emberi és polgári jogok nyilatkozata, robespierre gyomorbajos idealista, így danton egyedül vacsorál, jóévtággal, bár kapkodva. közben tisztázzák a (lő)álláspontokat. egy-egy pohár bor -- aki szereti, annak kettő is -- szó szót követ, majd danton bevágja a sarokba az emberi jogok nyilatkozatát. micsoda pillanat. nincs különösen kiemelve, emberien vágja be, nem teátrálisan. mélységesen elkészerítő, mert a mozdulatnak igazsága van (a mérték igazsága), de ha van ezen a világon védhető politikai iromány (platont most hagyjuk), akkor az az aranyba csomagolt felkasírozott szöveg az. 200 éve közelébe sem jutunk, rosszabb napokon biztosan látom, távolodunk tőle.

ahogy végül a fejetlen danton katonakabátjába napóleonosan becsusszan a kéz, elkészerítő jövőt ígér. cseppet sem volt erőltetett a párhuzam, mit lehet tenni, ha nincs új a nap alatt. a számmágia pedig, '89, elhallgathatatlan. ahogy anno kaposváron (a kezdő kép megdobogtatja a szívem, volt szerencsém látni a '82/'83-as évadban, ha jól emléxem. perzselt a levegő, nyilván 16 éves is voltam, tudtam, hogy francia forradalmárnak kellene lenni, vagy színésznek.) még egy másik szám játszott, egy másik forradalom. a legelszomorítóbb éppen az a stúdió K danton-ügyében, hogy most már nincs mire várni, a jövő eljött, a remény beteljesült.

az anyagmegmaradás törvényszerűen érvényesül (mint minden érdeklődést magával ragadó, így ellenállhatatan előadásban): amikor az ember kezd érdekes lenni, persze a (színház)csinálás által -- ezt mondja most már többször is koltai gábor színháza (és ő maga is), de ebben az előadásban a nézőkkel direkterben törődve. a közönség úgy válik részesévé (ahogy arról milyen esetben beszél gadamer) az előadásnak, ahogy az már adott esetben hagyomány: alkotjuk a népet, a tömeget. a néző persze mindig néző is, elkerülhetetlenül (ezen belül kedves szokás az is, hogy megetetik a nézőt, és ki nem őriz színházi papírpénzt, egyéb ereklyét: egy névjegykártya biztos van az íróasztalfiókomban, polgár csaba sármos önróniával szórta a feydeauban), tehát tart a nézőbevonásos előadástól (mert abban a helyzetben, ahol nem elég tájékozott -- és alakíthat előadás olyan helyzetet, hogy a néző egy ideig nem tudja, mi a pálya -- a néző viselkedhet akár saját szándékával és habitusával ellentétesen is, és amikor rájön, hogy csúnyán rászédtek egy előadás érdekében, akkor nem fogja jól érezni magát). itt azonban csak teret kell adni a színészeknek, új, és új teret, hogy vegyük persze észre magunkat is: megyünk a kempingsámlikkal a kivégzésre, nem csinálunk semmit, csak nézünk, mintha nem a mi életünk volna, (nézhetjük közben az "arctalan" tömeget is, az akkorit, elemelve) illedelmesen hallgatunk, elő vagyunk fizetve, és nem tehetünk semmiről, ha baj van, hiszen mi csak nézők vagyunk, ahogy a saját életünkben is. hogy kénytelen vagyunk kelletlenek? na, ja. szomorú lettem nagyon ettől az előadástól, fejbevert a nincs remény. két szerethető anyagú embernek van igazsága, és mindkettő elbukik, az emberi tömegtermészet okán. nincs hova tovább. még egy kurva moszkva sincs, hogy magunk elől inaljunk, amíg lehet.

szinte felsorolhatatlan, hányféle asszociációval dolgoznak, kovács krisztián maga a forradalmi izgága fiatalság (vékes csaba médiképes szónoklata ügyes dolgozat volt, de minden színész hozott valamit) -- az alapjátékot unnam, mint a politikát -- ámulatos képekkel, romantikusan ábrázolják az idő telhetelen múlhatatlanságát: diadalívet húznak a mába. ami szép: a semmiből, illetve mozdulatokból és térből (a méret nem számít, ezt a tf egyik zuhanyozójában hallottam, '89 előtt, jut eszembe, két nőtipust mutatott meg a két főszereplő oldalán az előadás, az anya, horváth zsuzsa, és az okos lány, rusznák adrienn, a harmadiknak kevesebb jutott, semlegesebb, de árnyaltabb is volt, talán amolyan summázatként, homonnai katalin) építik a szövegben, a figurákben, a történetben élő kiállítás. egy türelmes és érdeklődő fotósna pazar lehetne

Blogod leírása

Állatok vagyunk! Proics, Sisso és Markó slendriánkritikai revűje

Keresés

Mehet

Régi bejegyzések

Jelen
2011. február
2011. január
2010. december
2010. november
2010. október
2010. szeptember
2010. augusztus
2010. július
2010. június
2010. május
Az összes »

Utolsó kommentek

akié a labda, az mondja meg, ki játszik* (DESZKA fesztivál, Debrecen), **medve**: talán nem is Urbánék a legfontosabbak most, de ha már:... »

akié a labda, az mondja meg, ki játszik* (DESZKA fesztivál, Debrecen), **nyúl**: kedves endre, mitől volt tolnaibb a szöveg, mint tolnainál? és... »

akié a labda, az mondja meg, ki játszik* (DESZKA fesztivál, Debrecen), **endre**: hát eléggé leegyszerűsödött a fentiekben Urbán tolnai-rendezése, és mélységesen nem... »

a korgyúlóló (A mizantróp, Katona), **béka**: olyan átmenetileg akartam megnézni, szinte kabátban, és ott ragadtam benne,... »

a korgyúlóló (A mizantróp, Katona), **nyúl**: www.sajt1.t-online.hu/materials/HUN/naplo_2011_ja és köszönjük a filológiát »

Legtöbb komment

Centrália ünnepel (A tiszta méz-Forte, III. Piknik Fesztivál) (13)
összeesküvés, kénkövesen pakolva (12)
cinktányéros (Nem élhetek muzsikaszó nélkül, Kőszegi várszínház) (9)
csak hogy teljen (vers mindenkinek: Tóth Krisztina: Téli dal) (7)
meggymagozás (Cseresznyéskert, Zalaegerszeg) (7)

A legjobbak

Kategóriák